

[Ivar Nørgaard.]

ser, som i dag ikke er givet disse fællesmarkedsorganer, men som i dag findes i de enkelte lande. Hvis det skal gennemføres, vil det forudsætte, at disse nye organer bliver oprettet, og at man ændrer Romtraktaten allerede efter den første 3 års fases udløb.

En anden ting, som forekommer betænkeligt, er, at Wernerrapporten går ind for, at man indfører ensartet beskatning af renter og udbytter. Det er jo et ret stærkt indgreb i landenes selvstændige evne til at fastlægge fordelingen af skattebyrderne mellem løn og profit, og det griber derfor ind i landenes evne til at føre selvstændig fordelingspolitik.

Nu er jeg godt klar over, at Wernerrapporten ingenlunde er vedtaget af nogen politisk forsamling, og man ved derfor ikke, om Wernerrapportens forslag opnår tilslutning blandt de nuværende fællesmarkedsmedlemmer. Men det er vel vigtigt, at vi allerede på nuværende tidspunkt i det danske folketing giver udtryk for vor holdning til disse principper, og dér vil jeg da gerne sige, at det danske socialdemokrati er yderst betænkelig ved at acceptere principper, der kræver, at vi afgiver vor egen myndighed til at fordele skatterne på forskellige befolkningsgrupper og på forskellige former for indkomst. Det vil også være i stærk strid med det udmærkede erhvervspolitiske program, som socialdemokratiet har vedtaget som retningslinje for den politik, der efter vor opfattelse bør føres i dette land. Den højere grad af lighed, vi ønsker, og som vi har givet udtryk for i dette program, vil, så vidt jeg kan se, ikke kunne gennemføres, hvis fællesmarkedsorganerne kan fastlægge regler, som tvinger os til at beskatte renter og udbytte på en bestemt måde, og det vil altså sige på en bestemt måde i forhold til andre indkomstarter.

Socialdemokratiet kan heller ikke acceptere de tanker, der i den seneste tid bl. a. fra engelsk side er fremført om at henlægge sikkerhedspolitikken eller dele af den under EECs regie. Vi går ud fra, at regeringen er

enig med os i denne holdning, og at regeringen har gjort dette synspunkt klart under forhandlingerne med Kommissionen.

Vi går også ud fra, at regeringen står fast på det danske ønske om, at overgangsordningerne skal være ens for landbrug og industri. Jeg synes, der i ministerens redegørelse i dag ligesom var en tendens til at vige på dette vigtige spørgsmål. Ministeren sagde noget om, at det jo kunne tænkes, at der på enkelte områder med enkelte lande og enkelte varer ville blive forskellige ordninger. Jeg vil gerne bede ministeren gøre rede for, om det skal tolkes derhen, at vi i givet fald vil vige fra vore synspunkter.

Fra socialdemokratisk side har vi, lige siden forhandlingerne med fællesmarkedet blev optaget første gang, givet udtryk for, at vi fandt, det var en økonomisk nødvendighed, at Danmark blev medlem af fællesmarkedet, hvis England blev det, fordi det ville blive økonomisk særdeles tyngende for Danmark at holde sig uden for et så stort udvidet fællesskab. Dette synspunkt gælder stadig, men man må naturligvis, som jeg nævnte før, være opmærksom på den vældige udvikling, der har fundet sted i vor samhandel med de nordiske lande, og vi må lægge afgørende vægt på, at den side af sagen bliver ordnet. Derfor vil vi vente med at tage stilling til medlemskab af fællesmarkedet, til vi kender forhandlingsresultatet. Det er klart, at der ikke er nogen idé i på forhånd at sige, at vi under alle omstændigheder vil ind i det fællesmarked, lige så lidt som der er idé i at lave modstandskomiteer i dag og sige, at vi under ingen omstændigheder vil ind i fællesmarkedet. Der må dog være rimelighed i det, og der kan kun blive rimelighed, hvis man vurderer forhandlingsresultatet.

Nogle af de grupper, der har vendt sig imod dansk medlemskab af fællesmarkedet, har interesseret sig meget for, om man her i landet skulle gennemføre folkeafstemning før et eventuelt dansk medlemskab. Jeg tror, at de grupper tager fejl, når de tror, at en sådan afstemning vil give dem større sik-